

Κι' ἡ Μπαρμπάσινα βαρεῖ
τουμπιλέμα κι' ἔξω τοῦς,
γὰ σατήρα σὲ θαρρεῖ
μὲ τοὺς Παπαστασινοὺς.

Τι χροσάφι ποὺ θὰ τρέξῃ...
ὄχονοῦς !. ἄμὰν κι' δε φέξῃ.

Γιὰ σὰς, Γκρόσοιερς, γιὰ σὰς, Ντίλλερς.. βλέπω τῆς στερλίνας
κίβρα μας, σταφιδοσώστα... τόσα μας, εὐὰν, ἔββια. [σίτβια..

☉. — Σκουῖζει πλάσις ἐνεὰ
μ' ἕνα στόμα σὰν πηγάδι :
μῆνην βεῖδε, Θεὰ,
Μπατινιόλ-Γεωργιάδη.

Σήμερον ὄλιγον δεῖν μετὰ τόσο παταράκ
νὰ γενῆ κι' ὁ Μπατινιόλ Συναρό ντὲ Μπερζεράκ.
Σήμερον ὄλιγον δεῖν νὰ φρονάξωμε παπιτὰῖ
καὶ τὸν Γιάγκ' ὁ Μπατινιόλ νὰ τρυπήσῃ διαμπάξ.

Πλὴν ἡ κόρη τοῦ Λιὸς μὲ τὴν περικεφαλαία
κ'ράτης τὸν Μπατινιόλ, τοῦ σαρμοῦ τὸν Ἀχιλλέα,
κι' ἐξελάφρωσε τὸ στήθος κἀθε ὄλιγου σταφιτὰ,
κι' ἦσυχος ὁ μονομάχος,
ποῦναι λιγερός μὲ πάχος,
πότε πότε λυπημένος τὸ μουστάκι του μαδᾶ.

Ὁ κὸρ Γιάγκος ὁ παγκιέρης τετραπέριαιος ἀλήθεια...
μὲς' στὰ χέρια του στερλίνας γίνονται καὶ τὰ ρεβίθια.
Μὰ τί Γιάγκος εἶναι τοῦτος !. τί συμβάσις, τί δὲν κάνει...
κι' ἔπειτα μὰς λέει μία
ἐσχασμένη παροιμία :
κόψε ξύλο κἀνε Γιάνη.

II — Γιατί χάσκεις κι' ἀπορεῖς ;
μόνο σὺ δὲν εἰμπορεῖς
μόσον πλοῦτον νάβρῃς ἕνα
γὰ νὰ δώσῃς καὶ ὁ ἐμένα.

Σὺ χαζέυεις, ψωμοδῆτη,
γὰ τὸν ἐπιούσιο...
ἔλα κἀνε με προφήτη
νὰ σὲ κἀνω πλοῦσιο.

Φιοῦ σου μία, φιοῦ σου κι' ἄλλη,
φιοῦ σου τρεῖς, ξεροῦ κεφαλί.

Εἰς τὸν Ἕ'πουργὸ τὸν Νώντα,
ποῦναι νέος μὲ προσόντα.

Γὰ σὲ γανώθηκαι μαζὰ
κι' ἄναραν Παρλαμέντα,
γὰ σὲ συμβούλια πολλὰ
κι' ἀδάκοπη κουβέρτα.

Γὰ σὲ γίνθηκαι κρέμματα,
γὰ σὲ πολλὸν γενιάτη,
γὰ σὲ παντοῦ τραχάματα
καὶ μῦσα στὰ Παλάτια.

Γὰ σένα χασομέρηδες
ἔλεγα τόσα λόγια,

γὰ σένα καροσιέρηδες
'βρῆκαν μεγάλ' ἀγώγια.

Γὰ σὲ μεγάλη οὐλογοή,
γὰ σὲ φρονάξαν ἀρχηγοὶ
καὶ πρόδοι καπειῖνοι,
κι' οἱ τρεῖς οἱ Καραπάνοι.

Γὰ σὲ προεῖδαν χαλασμοὺς
ἢ μούρας ἢ χαζαῖς,
γὰ σένα μὲ ρευματισμοὺς
'σηκώθη κι' ὁ Σκουῖζές.

Γὰ σένα λένε πῶς καλὰ
ἔερες νὰ κολιμπὰς,
γὰ σένα τράβηξε πολλὰ
κι' ὁ γέρο Ἰσαβλαμπὰς.

Γὰ σένα κῦτταξα πολλοὺς
μὲ τὴν μπουκιὰ' στὸ στόμα,
γὰ σένα πήγε τοῦς γυαλοὺς
τὸ κότερο τοῦ Ρόμα.

Γὰ σὲ πωτῶν κατάνυξις,
κρίνα ἱευκοὶ καὶ φρούγια,
γὰ σένα, Νώντα, κι' ἔνοιξις,
κι' ἀγερνὸς καὶ ποῦλια.

Γὰ σένα μὲ τὴν τρίαιναν κτυτὸ τὸν Ποσειδῶνα
νὰ διατέμῃ κῦματα θαλάσσης γαλατῆς,
γὰ σένα παραζάηρες κι' ἡ λαμπερὴ Κορῶνα,
ποῦ τέλος πάντων Ναυτικὸς ἔδέχθης νὰ γενῆς.

Τώρα φεύγει, μὲ τὸν Νώντα Ναυτικὸν ἐκ τῶν ἐνότιων
καὶ μὲ βεβαίωτητα
πῶς ὀφῖνει κατὰ πότον
ναυτικὴν νεότητα.

Πόσα γίνθηκ' ἄν γὰ σένα θορυβώδη καὶ μεγάλα,
κι' ὁ Βουδοῦρης δὲν θυμόνει,
ποῦ τοῦ' πήσαν τὸ τιμόνι
καὶ τοῦ' δώσανε τὸ πᾶλα.

Χαῖρε τῶν ἐνότιων Νώντα,
ποῦσαι νέος μὲ προσόντα.

Θερμὸν συγχαρητήριον
πρὸς ἔγκριτόν μας κύριον.

Μετὰ πολλῶν δικαίων ἐπαινῶν κι' ἔγκωμιον
τὸν Ἄγγελον τὸν Βλάχον κι' ὁ Φασουλῆς συγκαλεῖ,
ὁ ποῦ τῶν Τηλεγράφων καὶ τῶν Ταχυδρομίων
Διευθυντῆς ἐκλήθη χωρὶς κἀν νὰ τὸ ἔξερῃ.
'Ἐβαλαν τέλος γῶνοι κι' οἱ λῆκοι στὰ γράμματα
κι' ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων ἔβαλαν γὰ τὰ γράμματα.

Καὶ καρπόσιαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σεῖδες, . Διηγήματα, καὶ συγγραφεῖς ἀσίτης
Δέλια Καλογερόπουλος ὁ τῆς Παναμοθῆκης.